

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 36C/49/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7210212530
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Pella
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2014:7210212530.4

Uznesenie

Okresný súd Košice II, v právnej veci navrhovateľa: S. P., narodený X.X.XXXX, D. Č.. XXX/XX, K. E. J., právne zastúpeného JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom, Sídlisko Okulka č. 19/42, Vranov nad Topľou proti odporcovi: A.B.L. Slovakia s.r.o., IČO: 36 616 630, Nešporova č. 10, Košice, právne zastúpený JUDr. Michalom Treščákom ml., advokátom, Slovenskej jednoty č. 8, Košice v konaní o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a o náhradu mzdy s príslušenstvom takto

rozhodol:

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 1.535,42 eur, titulom trov právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Ing. Michala Plentu, do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným na Okresný súd Košice II (ďalej len „súd“) dňa 20.5.2010 domáhal, aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 26.3.2010 nie je platné, a aby zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku odo dňa keď oznámil odporcovi, že trvá na tom aby ho ďalej zamestnával až do času, keď mu umožní pokračovať v práci. Navrhovateľ si súčasne uplatnil nárok na náhradu trov konania.

Podaním zo dňa 30.9.2010 zobral navrhovateľ svoju žalobu späť a žiadal konanie zastaviť, pričom si uplatnil trovy právneho zastúpenia v konaní. Predmetné podanie odôvodnil tým, že po podaní žaloby došlo zo strany odporcu ku skončeniu pracovného pomeru s navrhovateľom ku dňu 31.8.2010 v zmysle písomnej výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Uvedené doložil navrhovateľ kópiou listiny - výpovede a obálky v ktorej mu bola táto výpoveď doručená. Podaním výpovede teda odporca podľa názoru navrhovateľa uznal skoršie okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 26.3.2012 za neúčinné a preto má za to, že samotná žaloba bola podaná dôvodne a teda konanie bolo v konečnom dôsledku zastavené pre konanie odporcu. Vo svetle týchto skutočností žiadal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie trov právneho zastúpenia navrhovateľa.

Ku späťvzatiu žaloby navrhovateľom sa odporca vyjadril v tom zmysle, že súhlasí so samotným zastavením konania ale nesúhlasí s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľovi. Tvrdenia navrhovateľa ohľadne výpovede nepovažuje za pravdivé a naďalej považuje okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 26.3.2010 za platné. Odporca ďalej uviedol, že nemá vedomosť o výpovedi, ktorej kópiu predložil odporca. Pričom po oboznámení sa s touto listinou uviedol, že nikdy nepoveril tam uvedeného odosielateľa na doručenie výpovede navrhovateľovi. Aj v prípade, že by sa tak stalo, je takéto doručovanie podľa jeho názoru právne neúčinné, nakoľko podľa § 38 ods. 1 Zákonníka práce sa všetky písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny alebo skončenia pracovného

pomeru musia doručovať zamestnancovi do vlastných rúk. Nakoľko sa teda považuje odporca za úspešného v tomto konaní uplatnil si voči navrhovateľovi náhradu trov konania.

V následnom stanovisku k vyjadreniu odporcu navrhovateľ predložil súdu potvrdenie od Sociálnej poisťovne, pobočka Vranov nad Topľou zo dňa 26.10.2010, ktorým Sociálna poisťovňa potvrdzuje, že navrhovateľ bol evidovaný ako zamestnanec v pracovnom pomere u odporcu v období 24.9.2006 do 31.8.2010. Zároveň navrhovateľ uviedol k neplatnosti doručenia výpovede, resp. samotnej výpovede, že neplatnosti sa nemôže domáhať ten kto ju zavinil (v tomto prípade zamestnávateľ A.B.L. Slovakia s.r.o.).

Súd rozhodol vo veci uznesením zo dňa 27.1.2012 č. k. 36C/49/2010-30, ktorým konanie zastavil a o náhrade trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 146 ods. 1 písm. c), tak že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku ak konanie bolo zastavené. Proti výroku o náhrade trov konania v predmetnom uznesení sa v zákonnej lehote odvolali obaja účastníci konania.

Následne Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 3Co/113/2012-42 zo dňa 31.8.2012 o odvolaniach rozhodol tak, že predmetné uznesenie Okresného súdu Košice II zrušil vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania v prípade späťvzatia návrhu je skúmať či k späťvzatiu nedošlo v dôsledku správania odporcu, čo má za následok aplikáciu ust. § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p.. Ak k späťvzatiu návrhu nedošlo v dôsledku správania odporcu, platí, že zastavenie konania zavinil navrhovateľ svojím dispozitívnym úkonom a teda späťvzatím žaloby. V takomto prípade sa aplikuje ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p..

Súd preto postupoval podľa pokynov odvolacieho súdu a uzavrel, že k späťvzatiu žaloby došlo na základe konania odporcu a preto uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom č. k. 36C/49/2010-46 zo dňa 23.1.2013 rozhodol tak, že odporcu zaviazal na náhradu trov konania navrhovateľa a rovnako na náhradu trov odvolacieho konania. Súd v tomto rozhodnutí vychádzal z listinných dôkazov predložených navrhovateľom, z ktorých vyplýva, že po okamžitom skončení pracovného pomeru (26.3.2010), ktorého platnosť, resp. neplatnosť mala byť podľa žaloby predmetom rozhodnutia v tomto konaní, odporca po tom čo navrhovateľ podal žalobu na súd (20.5.2010), skončil pracovný pomer s navrhovateľom aj výpoveďou doručенou navrhovateľovi dňa 2.6.2010, pričom výpovedná doba v dĺžke dvoch mesiacov začala plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení tejto výpovede, teda uplynula dňa 31.8.2010. Uvedené potvrdzuje aj potvrdenie zo Sociálnej poisťovne, ktorá navrhovateľa evidovala ako zamestnanca odporcu do 31.8.2010. Voči týmto skutočnostiam neobstojí tvrdenie odporcu, že nemal vedomosť o predmetnej výpovedi a trvá na okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 26.3.2010. Rovnako neobstojí tvrdenie odporcu, že predmetná výpoveď je neplatná, nakoľko nebola navrhovateľovi doručená do vlastných rúk v súlade s ust. § 38 ods. 1 Zákonníka práce. Zo samotného vyššie uvedeného zákonného ust. (§ 38 ods. 1 ZP) vyplýva, že ak nie je možné doručiť výpoveď zamestnancovi do vlastných rúk, možno písomnosť doručiť poštovým podnikom ako doporučenú zásielku a keďže práve navrhovateľ predložil tento dôkaz súdu, je očividné, že mu táto zásielka bola doručená. Navyše súd sa stotožnil s argumentáciou navrhovateľa, ktorý tvrdil, že skutková podstata ust. § 38 ods. 1 Zákonníka práce nie je spojená s neplatnosťou výpovede v prípade keby nebola dodržaná perfektnosť jej doručenia, a to v prípade keď je zrejmé, že adresátovi bola výpoveď doručená a ten ňou disponuje. Taktiež súd v tomto momente podotýka, že podľa ust. § 40a druhá veta Občianskeho zákonníka, neplatnosti právneho úkonu sa nemôže dovolávať ten, kto ju spôsobil, čo by bol v tomto prípade odporca ako bývalý zamestnávateľ navrhovateľa zasielajúci výpoveď.

Proti uvedenému rozhodnutiu sa odvolal odporca, podľa ktorého súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav a vec taktiež nesprávne právne posúdil. O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 3Co/110/2013-60 zo dňa 28.8.2013 tak, že uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd v tomto rozhodnutí vychádzal z toho, že súčasná právna úprava neumožňuje, aby vyšší súdny úradník, a to aj na základe poverenia sudcu vydával samostatné rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania v inom konaní, než sú konania uvedené v ust. § 5 zákona č. 549/2003 Z. z., o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov. Keďže predmetné rozhodnutie o náhrade trov v konaní vydal vyšší súdny úradník, ide o rozhodnutie, pri vydaní ktorého bol súd

nesprávne obsadený, preto odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p., zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že rozhodnutie má vydať sudca. Odvolací súd v tomto svojom zrušovacom uznesení sa nezaoberal odvolacími námietkami odporcu, ale stanovil prvostupňovému súdu vysporiadať sa aj so všetkými procesnými námietkami odporcu uvedenými v jeho odvolaní. Zároveň rozhodne prvostupňový súd aj o trovách odvolacieho konania.

Odporca vo svojom odvolaní uviedol, že tvrdenie súdu podľa ktorého odporca skončil pracovný pomer z dôvodu, že navrhovateľ podal žalobu, ktorou sa domáhal neplatnosti odporcom skôr daného okamžitého skončenia pracovného pomeru (ďalej uvádzané ako OSPP) sa javí ako nepreskúmateľné a vykonštruované. Odporca sa dozvedel o podaní žaloby až 30.7.2010 po jej doručení súdom, pričom výpoveď bola datovaná dňa 20.5.2010. Odporca uviedol, že pri vyjadrení sa k žalobe odporca trval na platnosti OSPP, pričom ďalej argumentoval dôvodmi pre ktoré malo dôjsť k OSPP.

K tejto námietke súd uvádza, že súd nikdy netvrdil, že odporca skončil pracovný pomer výpoveďou z dôvodu, že navrhovateľ podal žalobu na súd. Podľa dokladov založených v spise výpoveď bola daná z dôvodu nadbytočnosti zamestnanca. Faktom zostáva, že podľa dokladov založených v spise, navrhovateľ podal žalobu o neplatnosť OSPP dňa 20.5.2010, dňa 2.6.2010 bola navrhovateľovi doručená výpoveď (mimočodom datovaná 21.5.2010 nie 20.5.2010 ako tvrdil odporca) a dňa 30.9.2010 doručil navrhovateľ súdu späťvzatie žaloby. Z uvedenej chronológie udalosti vyplýva, že po začatí konania o neplatnosti OSPP doručil odporca navrhovateľovi výpoveď, ktorú tento akceptoval a preto následne zobral žalobu späť. V uvedenom rámci nemá relevanciu, že odporca sa dozvedel o podaní žaloby až po zaslaní výpovede, nakoľko konanie sa začalo dátumom, kedy bola podaná žaloba na súde a nie momentom kedy sa to dozvie odporca. Súd sa nezaoberal dôvodmi, pre ktoré mal odporca vydať OSPP s navrhovateľom, nakoľko konanie o tejto otázke bolo právoplatne zastavené.

V ďalšej odvolacej námietke odporca uviedol, že hoci navrhovateľ obdržal výpoveď dňom 2.6.2010, žalobu zobral späť až podaním zo dňa 28.9.2010, teda po takmer 4 mesiacoch, čo sa zdá odporcovi nepochopiteľné, prečo nevzal navrhovateľ žalobu späť už skôr.

K tejto námietke súd uvádza, že účastník konania nemá žiadnu lehotu na podanie späťvzatia žaloby. Možnosť zobrať žalobu späť je prejavom dispozície navrhovateľa sporovým konaním, navyše navrhovateľ zobral žalobu späť ani nie mesiac po dátume uplynutia výpovednej lehoty (31.8.2010), preto sa tento postup navrhovateľa nejaví súdu ako nepochopiteľný.

V ďalšej odvolacej námietke uviedol odporca, že tvrdenie súdu, že navrhovateľ vzal svoju žalobu späť pre správanie odporcu neobstojí, lebo navrhovateľ mohol vedieť o tom, že jeho pracovný pomer skončil až dňa 31.8.2010 výpoveďou až po doručení potvrdenia od Sociálnej poisťovne, teda dňa 28.9.2010.

Táto argumentácia odporcu sa javí súdu ako absurdná, nakoľko je zřejmé, že po doručení výpovede (2.6.2010), ktorú navrhovateľ zobral na vedomie (teda nemal proti nej námietky ani ju nenapadol na súde) navrhovateľ vedel, že po skončení výpovednej lehoty sa pracovný pomer skončí. Potvrdenie od Sociálnej poisťovne slúži iba ako doklad v konaní o tom, že uvedený pracovný pomer sa skončil výpoveďou a nie OSPP. Súd zvyrazňuje, že ak je daná výpoveď, pracovný pomer sa skončí uplynutím výpovednej doby (§ 62 ods. 1 zákonníka práce) a nie doručením potvrdenia od Sociálnej poisťovne ako to naznačuje odporca.

Ďalšou odvolacou námietkou spochybňoval odporca dôvodnosť žalobného návrhu navrhovateľa, nakoľko navrhovateľ nepredložil súdu doklady o jeho práceneschopnosti, ktoré by boli hlavným dôvodom jeho nároku na vyslovenie neplatnosti OSPP.

Súd túto otázku posúdil tak, že dôvodnosť žalobného návrhu je daná konaním odporcu (skončenie pracovného pomeru výpoveďou, ktorá nasledovala po spornom OSPP), čím de facto odporca negoval skôr dané OSPP.

Odporca v odvolaní namietal pravdivosť údajov uvedených v potvrdení Sociálnej poisťovne čo však žiadnym spôsobom bližšie nerozobral, iba uviedol, že ho takéto konanie zaráža a vyslovil podozrenie, že termín zániku poistenia na deň 31.8.2010 uviedol Sociálnej poisťovni navrhovateľ tým, že jej predložil podľa odporcu vykonštruovanú výpoveď. Naproti tomu odporca predložil súdu registračný list FO, z ktorého podľa odporcu má preukázateľne vyplývať, že navrhovateľ bol zo Sociálnej poisťovne odhlásený ku dňu 29.3.2010.

Z registračného listu predloženého odporcom spolu s odvolaním podľa názoru súdu preukázateľne vyplýva, že odporca zaslal Sociálnej poisťovni formulár tlačiva, ktoré sám vyplnil a ktoré Sociálnej poisťovni došlo dňa 8.9.2010. Čo sa týka spochybnenia pravdivosti potvrdenia Sociálnej poisťovne, odporca ani nenaznačil prečo by mala Sociálna poisťovňa vydávať nepravdivé potvrdenia na žiadosť navrhovateľa. Súd zároveň dáva do pozornosti odporcovi fakt, že odporca zaslal formulár tlačiva Sociálnej poisťovni (podľa doručovacej pečiatky na tlačive) dňa 8.9.2010 a následne aj napriek tomuto formuláru dňa 26.10.2010 vydala Sociálna poisťovňa potvrdenie, že navrhovateľ bol v pracovnom pomere u odporcu do 31.8.2010. Súd na tomto mieste uvádza, že skutočnosti týkajúce sa skončenia pracovného pomeru uvádzané navrhovateľom, tento podporil listinnými dôkazmi (fotokópie výpovede, obálka v ktorej bola navrhovateľovi výpoveď doručená a potvrdenie od Sociálnej poisťovne), zatiaľ čo odporca v konaní uvádzal skutočnosti, ktoré vedel podporiť iba svojimi domnienkami a dohadmi (ako bolo vyššie uvedené odporcom predložený formulár nepreukazuje žiadne jeho tvrdenie).

Poslednou odvolacou námietkou odporcu je opätovné spochybnenie platnosti výpovede s ohľadom na skôr dané OSPP a tvrdenie odporcu, že OSPP nemožno spochybniť inak ako písomným odvolaním OSPP odporcom. K tejto námietke súd iba udáva (ako už bolo uvedené vyššie), že neplatnosti právneho úkonu sa nemôže dovolávať ten, kto ju spôsobil, čo by bol v tomto prípade odporca dovolávajúci sa neplatnosti výpovede.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd aj po posúdení odvolacích námietok odporcu dospel k záveru, že navrhovateľ vzal späť svoju žalobu podanú dôvodne, práve kvôli konaniu odporcu, ktoré spočívalo v následnom podaní výpovede z dôvodu nadbytočnosti zamestnanca (čo je očividne iný dôvod ako zdôvodnenie OSPP), ktorú navrhovateľ ako bývalý zamestnanec odporcu akceptoval. V súlade s týmto preto súd o trovách konania rozhodol tak, že na náhradu trov konania, ktoré vznikli navrhovateľovi titulom trov právneho zastúpenia zaviazal odporcu (ust. § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

Podľa § 10 ods. 3 vyhlášky, ak je predmetom právnej služby opakujúce sa plnenie, tarifná hodnota sa určí súčtom hodnôt týchto plnení; ak ide o plnenie na čas dlhší ako päť rokov alebo o plnenie na čas neurčitý, tarifnou hodnotou je päťnásobok ročného plnenia.

Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky (v znení účinnom do 31.5.2010), pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky (v znení účinnom od 31.5.2010), pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej, c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, 4) pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny, d) vypracovanie právneho rozboru veci okrem trestnoprávnej veci, e) návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, mimoriadne dovolanie, podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, f) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

Tarifná odmena bola vypočítaná nasledujúcim spôsobom:

Predmetom konania bolo určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru (neurčitý základ - tarifnou odmenou je $1/13$ výpočtového základu = 55,49 eur) + náhrada mzdy podľa ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého mal zamestnanec nárok na náhradu mzdy z aktuálnej výšky minimálnej mzdy 307,70 eur (keďže ide o opakujúce sa plnenie na neurčitý čas v súlade s § 10 ods. 3 vyhlášky tarifnou hodnotou je $307,7 \times 12 \times 5 = 18.462$ eur, čomu zodpovedá tarifná odmena vo výške 353,52 eur (220,74 + 8 x 16,60)).

Hodnota úkonu právnej služby v súlade s ust. § 13 ods. 3 vyhlášky predstavuje 353,52 eur + 1 z 55,49 eur = 381,27 eur za úkony do 31.5.2010 a 353,52 eur + $1/3$ z 55,49 eur = 372,02 eur za úkony po 31.5.2010.

Trovy právneho zastúpenia navrhovateľa predstavujú tieto nároky: odmena za 2 úkony právnej pomoci za obdobie do 31.5.2010 v hodnote po 381,27 eura (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie žaloby 14.5.2010) a odmena za 2 úkony právnej pomoci za obdobie po 31.5.2010 v hodnote po 372,02 eur (späťvzatie žaloby a vyjadrenie vo veci samej 28.9.2010, vyjadrenie k stanovisku odporcu 2.11.2010). Ďalej režijný paušál za štyri úkony právnej služby v roku 2010 á 7,21 eur (28,84 eur). Celkove trovy právneho zastúpenia navrhovateľa teda predstavujú 1.535,42 eur (2 x 381,27 + 2 x 372,02 + 28,84).

Odvolačný súd vo svojom uznesení č. k. 3Co/110/2013-60 zo dňa 28.8.2013 zároveň uviedol, že v novom konaní o trovách konania rozhodne prvostupňový súd aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Podľa ust. § 224 ods. 3 O.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle § 224 ods. 1 O.s.p., podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Čo sa týka úspešnosti odvolacieho konania, súd má za to, že vo veci odvolania mal odporca a rovnako navrhovateľ úspech iba čiastočný. Odporca totiž v petite svojho odvolania žiadal odvolací súd, aby tento zmenil napadnutý výrok v rozhodnutí súdu prvého stupňa tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi trovy právneho zastúpenia prvostupňového ako aj odvolacieho konania. Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že navrhuje rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správne. Keďže odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý výrok súdu 1. stupňa zrušil a v rozsahu zrušenia ho vrátil na ďalšie konanie, ani navrhovateľ ani odporca neboli v odvolacom konaní úplne úspešný, preto súd rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia v zmysle § 204 ods. 1 O.s.p. na Okresný súd Košice II v 2 písomných vyhotoveniach. Odvolanie má obsahovať, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť datované a podpísané, musí byť z neho zrejmé, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu ho napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.